

Какъ ви пустнаха въ тоя студъ?
А?

Излъвоха дѣдо Филипъ и баба Митра. Дѣдото взе сурвачкитѣ, бабата ги хвана за ржце и ги въведе вкщци.

— Хубаво сте премръзнали. Ще ви окапятъ носоветѣ и ушитѣ. Не приближавайте печката! Нека първо ви разтрия ржцетѣ.

Дѣдо Филипъ дари другитѣ сурвакари, изпрати ги и се върна съ цѣвнали мустаци:

— Брей, брей, че и какви сурвачки имъ направили! Съ китки, съ парички. Ама и азъ се накичихъ вънка, — рече той и бодна Ването съ замръзналъ мустакъ.

Ванчо прихна да се смѣе. Марийка побѣгна. Дѣдо имъ ги хвана, прибута шиника до печката, седна и ги прегърна.

— Пустни ги да си изкаратъ реда, че тогава! — намѣси се баба имъ.

Ванчо и Марийка скочиха, затупаха наредъ и бѣлитѣ парички запѣха. После застанаха ухилени предъ дѣда си.

— Охо, какво се прикумихте? Още не сте свършили!

— Хайде, хайде! Не ги мжчи! — намѣси се пакъ баба Митра.

— Защо да ги мжча? Само ние ли носимъ душа? И други чакатъ...

Ванчо и Марийка се загледаха и викнаха:

— Сѣтихме се! Сѣтихме се! Не сме ходили въ обора.

— Така, ами. Какъ ще порастнатъ теленцето и кончето? Теленцето чака кака си Марийка, а кончето поглежда за юнакъ Ванча. Хайде!

Дѣдо имъ тръгна напредъ и отключи обора. Отъ него лъхна топлина. Добичетата загледаха къмъ вратата, на която се струпаха всички кщци.

— Сурваа! — Сурваа! — викнаха Ванчо и Марийка.

Кобилата изпрѣхтѣ и прибра кончето си. Теленцето се заврѣ подъ главата на майка си. Ванчо и Марийка загледаха дѣда си.

— Ехъ, страхливци, отъ какво се боите? — тръгна той напредъ.

Марийка пристъпи следъ него и посегна къмъ теленцето. Кравата я погледна, изви голѣмия си езикъ, лапна горната вейка и повлѣче цѣлата сурвачка. Марийка я изпусна, ахна и отскочи назадъ.

— Ха, ха, ха!... Иска тя да си го сурвака, — рече баба Митра.

Всички се засмѣха и загледаха Ванча.

Той мина предъ дѣда си, тупна кончето и викна: